

“A TRAVÉS DEL DESERT DÉU ENS GUIA A LA LLIBERTAT”

Al Catecisme de l'Església Catòlica, al número 540 trobam: “L'Església s'uneix cada any, durant els quaranta dies de la Gran Quaresma, al Misteri de Jesús al desert”. Des del segle IV se li dona un caire penitencial a aquest temps litúrgic, associat plenament al desert al que fou empès el Senyor per l'Esperit (Mc 1, 12-15). El desert esdevé un lloc propici per a trobar-nos amb Déu, evitant distraccions no tenim més remei que afrontar la nostra pròpia persona i, tal com som, experimentar la pròpia petitesa, confrontant-la amb l'esdevenir de la vida buscant el sentit últim. El catòlic busca Déu com a creador, principi i fi de totes les coses (Ap 22, 13), i en Ell troba el sentit, l'orientació, la finalitat de la pròpia existència...

Cal idò provocar aquesta trobada personal amb Déu, per tant, anar al desert, al desert quaresmal. A això ens ajuden la penitència, la pregària i l'almoïna. Al Codi de Dret Canònic, el números 1250 i 1251 hi trobam: “A l'Església universal, són dies i temps penitencials tots els divendres de l'any (en memòria de la mort del Senyor) i el temps de Quaresma tots els divendres, tret que coincideixin amb una solemnitat, cal guardar l'abstinència de carn, o d'un altre aliment que hagi determinat la Conferència Episcopal; dejuni i abstinència es guardaran Dimecres de Cendra i el Divendres Sant”. D'aquesta manera, la Mare Església ens empeny com feu l'Esperit al Senyor, al desert penitencial. Amb l'ajuda d'aquestes pràctiques penitencials ens anirem fent lliures.

Lliures de què i per a què? El Papa Francesc ja ens diu que “a través del desert Déu ens guia a la llibertat”, ja que ens trobam condicionats, no tan sols per factors externs a la nostra persona com són les modes, les ideologies i la manera de fer i viure d'altres persones amb qui compartim societat i món, sinó condicionats per nosaltres mateixos, per les nostres apetències, gustos, comoditats, egoïsmes... fan que canviem de direcció en la vida fins i tot sense voler, buscant el plaer i la comoditat abans que allò que realment desitjam: fer la voluntat de Déu.

Ens cal sortir de nosaltres mateixos si, allò que volem és trobar Déu i seguir-lo. I la forma més apropiada és la mortificació. Mitjançant aquestes pràctiques, anirem educant-nos i fent-nos valer fins i tot front nosaltres mateixos i arribar a la llibertat desitjada per a seguir Déu. Recordau que si no hi ha llibertat, no hi pot haver amor. Tan sols podem estimar des de la llibertat i, a Déu, per seguir-lo, primer l'hem d'estimar. Essent lliures el seguirem!

Tenim moltes ajudes per a viure santament aquesta Quaresma: xerrades quaresmals, res del Viacrucis cada divendres a les parròquies, les pràctiques d'abstinència de carn dels divendres i els dejunis, etc... De ben segur trobarem mil excuses per tal de no fer això o allò altre. Però ha de prevaldre la voluntat primera: enamorar-me de Déu i desitjar la seva voluntat abans que la meva.